

Kruip door, maar sluip door

Zijn vrouw zou hem slaan als ze hem zag, maar toch kroop Sanderr als een gevlekte jachthond onder de tafel door. Hij kroop ook weer terug en richtte zich daarna weer op. Staand op zijn tenen en met zijn armen gestrekt reikte hij tot minder dan een halve meter onder het plafond. Als zijn vrouw hem zo zou zien, zou ze hem opdragen het plafond te schilderen. Hij zakte weer door zijn knieën en kroop als een gevlekt varken onder de tafel door, knorde voor het keren en stopte met zijn rechterhand iets in zijn mond dat daar al dagenlang op de grond lag. Hij stootte zijn rug bij het terugkruipen en ging op handen en voeten staan. Als zijn vrouw dit zou zien, zou ze hem vragen de vloer te dweilen. Dat zou hij onmogelijk kunnen doen, want hij had overal dingen neergelegd die hij dan een paar dagen kon laten liggen om ze in zijn mond te kunnen stoppen. Hij hinnikte als een paard, hij hinnikte als een veulen en hij hinnikte als een verwarde drachtige geit. Hij kroop als een gevlekte tonijn zonder voetjes opnieuw onder de tafel door, hapte een paar keer naar adem en kroop dan ruggelings weer terug. Als zijn vrouw hem zou zien, zou ze hem opdragen het aquarium te reinigen. Hij had haar nog niet durven zeggen dat hij zijn handen nog nat had van de vorige keer. Als de gevlekte tonijn hapte hij nog steeds naar adem, maar als een gevlekte schildpad trappelde hij met zijn armpjes en beentjes in de lucht. Uiteindelijk draaide hij zich terug naar zijn buik en kroop als de gevlekte schildpad onder het tafeltje. Hij nam het dan als het schild van een gevlekte schildpad (en het tafeltje was niet eens gevlekt) op zijn rug en kroop de kamer uit. Zijn vrouw had hem nog een dweil willen meegeven voor het stoepje, maar ze heeft hem nooit meer gezien.

III20/VI/11; 20vier, juni, 11